

for Alvor havde villet. Han havde endnu ikke gjort Ivans Profeti tilskamme: Kommer, ser, sejrer.

Rigtignok var der Hensynet til Jakobe — han havde ingenlunde glemmt det, — og det var naturligvis en alvorlig Hindring. Men han vilde dog spørge, om man absolut var nødt til at lade sig binde af sin Fortid, naar der uanet aabnede sig saa glimrende Udsigter for En. Ja, havde han Lov til at give Afkald paa en saadan Fremtid? Kunde han forsvare det for den Sag, han havde viet sin Kraft? Ved Gud, han holdt meget af Jakobe. Hendes udmærkede Egenskaber forstod han fuldt ud at skatte, og det vilde gaa ham forfærdelig nær til Hjertet at forlade hende. Men alle personlige Følelser maatte underordne sig Hensynet til det almene Vel, — det vilde Jakobe sikkert selv forstaa og billige. Halvtredsindstyve Millioner! En saadan Sum vilde i et lille Land som Danmark skaffe sin Mand en sand kongelig Magt. Hvad vilde han ikke kunne udrette derhjemme med de Penge! Hvilken Hjælp i den store Frigørelseskamp, som jo netop Jakobe mere end nogen ønskede Held og Fremgang! —

Han havde ingen Lyst til at gaa hjem og drev ned gennem Unter den Linden, hvor der endnu var livligt i Kafeerne og paa Vinstuerne. Han plejede ellers saa vidt muligt at undgaa disse elegante Strøg-Restavrationer, der gav saa Pokkers lidt for Skillingen. Med al sin Trang til at optræde som Verdensmand havde han en indgroet Ulyst til at give Penge ud, og i Grunden befandt han sig altid bedst i Fritjofs Kunstnerknejspe, hvor han fik en Halvpunds-Bøf med Spejlæg, et nævestort Rundstykke, en Skive Ost, to Krus Øl og et mildt Smil af Kellersken, altsammen for to Mark. Men i denne Nats Champagnestemning strøg han trodsigt alle smaaborgerlige Fornemmelser af sig og gik ind i en af de fornemste Officers-Vinstuer i Nærheden af Hovedvagten.

Ved en halv Flaske isafkølet „Vix Bara“ og under et livligt Rykind af silke- og sabelraslende Par fortsatte han her sine Selvovertalelser. Den Barontitel, hvorpaa Onkel Heinrich havde givet ham Anvisning, spøjte ham især i Hovedet. Nu vilde den virkelig kunne blive ham til Gavn! Uden et fornemt Navn opnaaedes der næppe noget i disse Krese. Men var han først Baron, frygtede han intet Medbejlerskab. — — Ganske vist, han havde endnu kun lidt at bygge paa, bare et stjaalent Side-